
Dokonalé plány

Bylo pondělí a Leslie nedostala od Olivera žádnou zprávu. Telefonovala mu do kanceláře, ale tam jí řekli, že nic nevědí. Ani v úterý se neozval a Leslie začínala propadat panice. Ve středu ji ve čtyři ráno vzbudilo naléhavé vyzvánění telefonu. Posadila se v posteli s myšlenkou: *Díky bohu, to bude Oliver!* Mohla se na něj zlobit za to, že nezavolal dřív, ale nyní jí to nepřipadalo důležité.

Zvedla sluchátko. „Olivere...“

Odpověděl jí cizí mužský hlas. „Leslie Stewartová?“

Polil ji náhlý ledový chlad. „Kdo – kdo volá?“

„Al Towers, *Associated Press*. Slečno Stewartová, na našich linkách se objevila nová zpráva a my bychom rádi znali vaši reakci.“

Muselo se stát něco hrozného. Oliver je mrtvý.

„Slečno Stewartová?“

„Ano.“ Hlas jí poklesl na přiškrcený šepot.

„Mohli bychom znát váš názor?“

„Názor? Na co?“

„Na Olivera Russella, který se v Paříži oženil s dcerou senátora Todda Davise.“

Pokoj se s Leslie na chvíli zatočil.

„Byla jste s panem Russellem zasnoubená, nebo se mýlím? Kdybychom získali vaše...“

Strnule se posadila.

„Slečno Stewartová?“

Konečně našla hlas. „Ano. Já – já jim oběma přeji všechno nejlepší.“ Bez dalších slov odložila sluchátko. Tohle je jistě noční můra. Probudila se za pár minut s dojmem, že se jí to všechno jen zdálo.

Ale nebyl to sen. Zůstala opuštěná podruhé. „*Tvůj otec se nevrátí,*“ slyšela matčin hlas. Odešla do koupelny a zkoumala v zrcadle obraz své bledé

tváře. „Na našich linkách se objevila zpráva...“ Oliver se oženil s jinou. Proč? Co jsem udělala špatně? Čím jsem ho zklamala? Ale hluboko v nitru cítila, že to byl Oliver, kdo zklamal. Je pryč. Jak se jen vyrovnám s budoucností?

Když přišla toho rána do agentury, všichni se snažili, aby jí nemuseli pohlédnout do očí. Vešla do Baileyho kanceláře.

Krátce se podíval na její pobledlou tvář. „Neměla jste dnes chodit do práce, Leslie. Proč jste nezůstala doma a –“

Zhluboka se nadechla. „Ne, díky. Jsem v pořádku.“

Rozhlasové i televizní zprávy, včetně odpoledních novin, byly plné detailů z pařížské svatby. Senátor Todd Davis byl bezpochyby nejvlivnějším občanem Kentucky a zpráva o sňatku jeho dcery s mužem, který zrušil zasnoubení s Leslie, představovala pikantní záležitost.

Telefon v kanceláři Leslie nepřestával zvonit.

„Slečno Stewartová, tady je *Courier-Journal*. Můžete nám poskytnout prohlášení ke svatbě?“

„Ano. Jediná věc, na které mi záleží, je štěstí Olivera Russella.“

„Ale chystali jste se –“

„Sňatek by byl omylem pro oba. Dcera senátora Davise se objevila v jeho životě dřív. Zřejmě s ní nikdy neskončil, a já jim oběma přeji jen to nejlepší.“

„Zde je *Frankfort State Journal*...“

A tak to šlo pořád dokola.

Leslie se zdálo, že ji půlka Lexingtonu lituje, zatímco druhá polovina se z její smůly očividně těší. Kamkoliv se vrtla, lidé spěšně končili šeptané hovory. Usilovně se snažila nedávat najevo své pocity.

„Jak jen jste mohla dovolit, aby vám tohle udělal?“

„Když někoho opravdu milujete,“ odpovídala Leslie rozhodně, „chcete, aby byl šťastný. Oliver Russell je nejlepší lidská bytost, jakou jsem kdy poznala. Přeji oběma trvalé štěstí.“

Všem pozvaným svatebním hostů poslala omluvu a vrátila svatební dary.

Leslie zoufale čekala na Oliverovo zavolání, ale napůl se ho děsila. Když pak konečně hovor přišel, zastihl ji nepřípravenou. Zaskočil ji familiární tón Oliverova hlasu.

„Leslie... Nevím, co bych řekl.“

„Je to pravda?“

„Ano.“

„Pak asi není nic, co by stálo za řeč.“

„Chtěl jsem ti jen vysvětlit, jak k tomu došlo. Než jsem tě poznal, byli jsme s Jan téměř zasnoubeni. Jakmile jsem ji uviděl znovu, tak jsem – tak jsem poznal, že ji stále miluji.“

„Chápu, Olivere. Sbohem.“

O pět minut později volala Lesliina sekretářka. „Slečno Stewartová, máte hovor na lince jedna.“

„Nechci s nikým mluvit a –“

„Je to senátor Davis.“

Otec Oliverovy nevěsty? Co ten asi po mně může chtít? divila se Leslie, ale zvedla sluchátko.

Ozval se hluboký jižanský hlas. „Slečna Stewartová?“

„Ano.“

„Tady je Todd Davis. Myslím, že bychom si spolu měli promluvit.“

Leslie váhala. „Senátore, nevím o čem –“

„Stavím se pro vás v jednu.“ Linka zmlkla.

Přesně za hodinu zastavila před budovou agentury limuzína a šofér otevřel Leslie dveře. Senátor Davis, muž výrazného vzhledu s vlajíci bílými vlasy a úzkým knírkem, seděl vzadu. Měl tvář patriarchy a navzdory podzimu byl oblečen v bílém značkovém obleku. Na hlavě měl bílý slamák se širokou střešou. Představoval klasickou postavu minulého století – staromódního jižanského džentlmena.

Jakmile Leslie nastoupila do vozu, senátor ji přivítal: „Jste krásná mladá žena.“

„Děkuji,“ odpověděla upjatě.

Limuzína vyjela.

„Neměl jsem na mysli jen fyzickou krásu, slečno Stewartová. Slyšel jsem, jakým způsobem jste zvládla celou tu podlou záležitost. Musí to být pro vás

velice skličující. Když jsem slyšel, co se stalo, nemohl jsem uvěřit.“ V hlase mu zazněl zlobný tón. „Kam se poděla stará dobrá morálka? Po pravdě jsem zhnusen Oliverem, který se k vám zachoval tak bídne, a velice se zlobím na Jan, že se za něj provdala. Jistým způsobem také cítím vinu, protože je to moje dcera. Zaslouží si jeden druhého.“ Hlas měl přidušený emocemi.

Chvíli jeli beze slov. Konečně Leslie přerušila mlčení. „Znám Olivera. Jsem si jistá, že mi nechtěl ublížit. Co se stalo... stalo se. Chci pro něj jen to nejlepší. Zaslouží si to a já neudělám nic, abych mu stála v cestě.“

„To je od vás velice šlechetné.“ Chvíli si ji prohlížel. „Jste opravdu pozoruhodná mladá žena.“

Limuzína zastavila na Paris Pike v Kentucky Horse Center. Zde a v okolí Lexingtonu se nalézala možná stovka koňských farem a největší z nich vlastnil senátor Davis. Kam až oko dohlédlo, táhly se bílé laťkové ploty výběhů s červeným lemováním a lány vlnící se lipnice.

Leslie a senátor Davis vystoupili z vozu a došli k plotu dostihové dráhy. Chvilku pozorovali trénink ušlechtilých koní.

Senátor Davis se obrátil k Leslie. „Jsem prostý člověk,“ řekl tiše. „Chápu, jak to musí znít vašim uším, ale je to pravda. Zde jsem se narodil a mohl bych tu strávit zbytek svého života. Není na světě jiné místo, jako je toto. Jen se kolem sebe rozhlédněte, slečno Stewartová. Tady je člověk tak blízko nebi, jak jen může být. Mohla byste mi mít za zlé, že to všechno nechci opustit? Mark Twain kdysi řekl, že pokud by měl zažít konec světa, chtěl by ho zažít v Kentucky, protože Kentucky je vždy o dobrých dvacet let pozadu. Půl života jsem prožil ve Washingtonu a hnusí se mi.“

„Tak proč to všechno děláte?“

„Protože mám pocit, že jsem zavázán. Naši lidé mě zvolili do senátu, a dokud mě neodvolají, zůstanu tam a budu pracovat, jak nejlépe dovedu.“ Náhle změnil předmět hovoru. „Chtěl bych, abyste věděla, jak obdivuji vaše city a vaše vystupování. Pokud byste se chovala jen trochu bezohledně, mohla jste vyvolat docela slušný skandál. Opravdu – chci vám říct, jak velmi si vás vážím.“

Leslie na něj pohlédla.

„Možná byste ráda na chvíli odjela. Nějaký čas cestovala. Třeba menší výlet do ciziny. Přirozeně, že bych zaplatil všechny –“

„Prosím, nedělejte to.“

„Jen jsem –“

„Já vím, senátore Davisi. Já vaši dceru neznám, ale jestli ji Oliver miluje, musí být vskutku výjimečná. Doufám, že spolu budou šťastní.“

„Myslím, že byste měla vědět,“ řekl rozpačitě, „že se vracejí sem, aby se vzali ještě jednou. V Paříži proběhl jen civilní obřad, ale Jan chce církevní svatbu, a to zde.“

Ta slova se jí zabodávala přímo do srdce. „Chápu. To bude v pořádku. Nemusí se ničeho obávat.“